

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρὰσχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ		ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20
Ἑσωτερικοῦ	Ἑξωτερικοῦ	ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879	Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἑσωτερ. λ. 10. Ἑξωτερ. λ. 15
Ἔτησίαι δρ. 8.—	Ἔτησίαι φρ. 10.—	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ	Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκάστων λεπ. 25
Ἑξάμηνος . . . > 4,50	Ἑξάμηνος . . . > 5,50	ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ	ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Τρίμηνος . . . > 2,50	Τρίμηνος . . . > 3,—		Ὅδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὴ Βαρθάκειον
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς.			

Περίοδος Β'.—Τόμος 22ος

Ἐν Ἀθήναις, 5 Σεπτεμβρίου 1915

Ἔτος 37ον.—Ἀριθ. 40

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

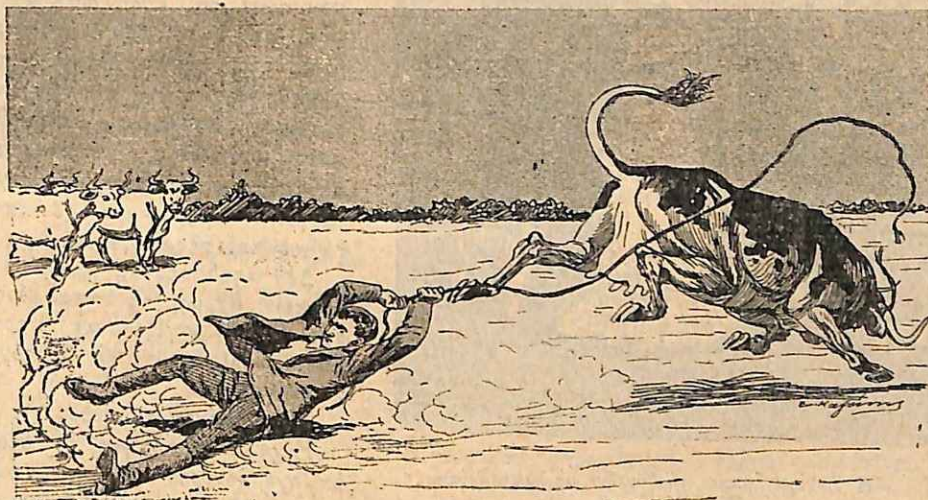
ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'. (Συνέχεια)

Οὕτω, μετὰ μακρὰς συζητήσεις, ἀπελπισίας κλάμματα, καὶ ἐπικλήσεις τῆς Παναγίας, ἡ χονδρὴ γυναῖκα συγκρατεῖτο τὸ σπᾶντων νὰ ξεκινήσῃ.

Ὁ καπετάνιος, χάρις εἰς τὴν μικρὰν πυξίδα ποὺ εἶχεν εἰς τὴν ἀλυσίδα τοῦ ὥρολογίου του, ἔδειξε μίαν διεύθυνσιν πρὸς ἀνατολάς. Ἀπὸ ἐκεῖ εἶχαν μεγαλητέρας πιθανότητας νὰ συναντήσουν κανένα χωρίον ἢ τὴν γραμμὴν τοῦ σιδηροδρόμου.

Ὡ, ἐκείνη ἡ πεζοπορία! Ποτὲ ὁ Ραοὺλ δὲν ἐγέλασε τόσο εἰς τὴν ζωὴν του! Κάθε τέταρτον τῆς ὥρας ἔπρεπε νὰ σταματοῦν, διὰ νὰ ξεκουράζεται ἡ καπετάνισσα, ἡ ὁποία ξεκινούσε πάλιν κυλινδουμένη, παραπαίουσα, ἀσθμαίνουσα καὶ ὑποβασταζομένη δεξιᾷ ὑπὸ τοῦ συ-

«Ἡ ἀπόπειρά του ἀπέτυγεν οὐκ ὀλίγως...» (Σελ. 318, στ., β.)

ζύγου τῆς καὶ ἀριστερᾷ ὑπὸ τοῦ Ραοὺλ.

Καὶ ὅσον ἐπροχώρει ἡ ἡμέρα, τόσο περισσότερο ὑπέφερεν ἡ δυστυχισμένη. Τὸ μεσημέρι, ὅταν ὁ ἥλιος ἐπυρόλοι κυριολεκτικῶς τὴν πεδιάδα, κατελήφθη ἀπὸ νέον παροξυσμόν. Ἐπειτα ἤρχισεν ἡ πείνα. Δὲν ἐπεινούσε μόνον ἡ Ζοζέφα, ἀλλὰ καὶ ὁ καπετάνιος, ὁ ὁποῖος εἰς μάτην ἠρεῦνα εἰς ὅλα τὰ σημεῖα τοῦ ὀρίζοντος, ἐλπίζων νὰ διακρίνῃ κάπου τὴν λευκὴν ἢ κόκκινην σημαίαν, τὴν ὁποίαν ἀναρτοῦν εἰς τὰ μαχαλῖα των οἱ παντοπῶλαι τοῦ Κάμπο.

Ὁ Ραοὺλ ὅμως, μὲ ὅλην τὴν ζέστην, τὴν πείναν καὶ τὴν δίψαν, ἐξηκολούθει νὰ εἶνε εὐθυμὸς. Καὶ μόνον ἡ θεὰ τῶν συστροφῶν τῆς Ζοζέφας τὸν διεσκέδαζε μέχρι τοῦ νὰ τὰ λησμονῇ ὅλα. Ἀλλ' ὅτε ἤξευρεν, ὅτι αὐτὴ ἡ κατάστασις δὲν ἤμπορούσε νὰ παραταθῇ. Κάπου θάπαντοῦσαν μίαν ἐστάντσια ἢ ἕνα ράνκο...

Καὶ ἰδοὺ ἔξαφνα, ὁ καπετάνιος ἀγίνει κραυγὴν χαρᾶς, δείχνων ἀγέλην ζῶων, διακρινομένην μακρὰν, ἐπὶ τῆς πεδιάδος. Ἡ ἀγέλη αὐτὴ ἐμαρτυροῦσεν, ὅτι ἐπλησίαζαν εἰς μέρος κατοικημένον.

Ἡ Ζοζέφα ἀνεθάρρηνεν ἀμέσως καὶ ἀγογγύστως πλέον ἐβάδιζε μὲ τοὺς συντρόφους τῆς πρὸς τὸ «ποτρίερο» (ποιμνιοστάσιον) ποὺ τῆς ἔδειχναν.

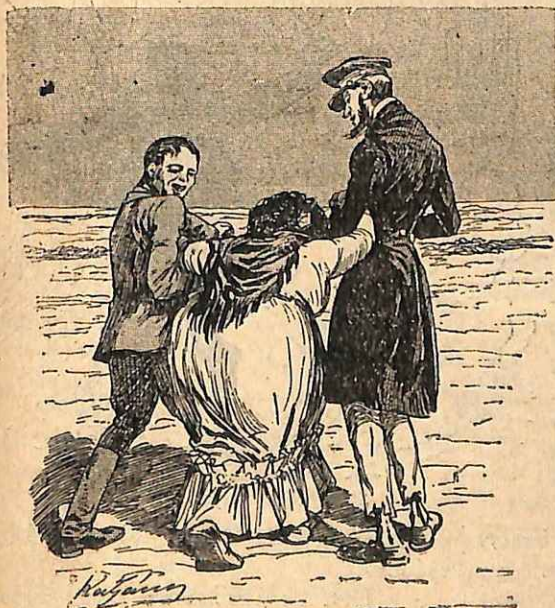
Ἡ μεγάλη ἀγέλη ὅπου ἐβόσκειν ἐκεῖ, ἦτο ἀπὸ βώδια καὶ ἄλογα. Οἰκήματα ὅμως δὲν ἐφαίνετο πουθενά. Μόνον ὀπίσω ἀπὸ μίαν συστάδα δένδρων, ἀνεκάλυψαν ἕνα ἀνεμόμυλον καὶ μίαν δεξαμενὴν μὲ νερὸ διὰ τὸ πότισμα τῶν ζῶων.

Δυστυχῶς, ἡ δεξαμενὴ εὐρίσκειτο εἰς τὸ μέσον ἑνὸς ἀγροῦ περιγραμμένου μὲ συρματοπλέγμα, ἡ δὲ Ζοζέφα ἦτο ἀδύνατον νὰ τὸ ὑπερπηδῇ. Μόνον ὁ Ραοὺλ τὸ κατόρθωσεν εὐκόλως καὶ ἀποῦ ἐκόρεσε τὴν δίψαν του, ἐζήτησε τὸ κασκέτον τοῦ καπετανίου, τὸ ὁποῖον ἐπέστρεψε γεμῖτον διὰ τοὺς συντρόφους του. Βεβαίως τὸ δοχεῖον δὲν ἦτο πολὺ καθαρὸν, ἀλλ' οἱ διψασμένοι δὲν μικρολογοῦν. Ἀδυσσχεδῖος γινώσκου.

Ὁ Ραοὺλ, βλέπων τὰ περίξ του διασπαρμένα ζῶα, συνέλαβε μίαν ιδεάν μεγαλοφυᾶ: Παρετήρησεν, ὅτι πολλοὶ ἀπὸ τὰς ἀγελάδας ἐθηλάζοντο καὶ ἐσυλλογίσθη:

«Γάλα!... ἂν μπορούσε κανεὶς νὰ πλησιάζῃ καὶ νὰ λημέρῃ!»

Ἀλλ' ἤξευρεν, ὅτι τὰ ζῶα τοῦ Κάμπο εἶνε πολὺ ἄγρια. Οἱ γκῶσοι, ὅταν

«Ἡ Ζοζέφα παραπαίουσα καὶ ὑποβασταζομένη...» (Σελ. 317, στ. α')

θέλουν να απομονώσουν ένα, είτε δια να το σφάξουν, είτε δια να το ζευξούν, είτε δια να το αλμείψουν, είναι υποχρεωμένοι να το κυνηγήσουν έτσιπτοι και να το συλλάβουν με λά ζζο. Ο Ραούλ δεν είχε ούτε αλογον, ούτε λάζζο, ούτε καν

«Η Ζοζέφα ήρπασε το δοχείον με λαιμαργίαν...»
(Σελ 318, στ., γ.)

την πείραν του χειρισμού. Και όμως έσκέπτετο να συλλάβη μίαν άγγελάδα.

Η πείρα κάνει τον άνθρωπον έφευρετικόν και πολυμήχανον. Έρευνών πέριξ της δεξιαμενής, ο Ραούλ επέτυχε νάνακαλύψη ένα σχοινί, τυλιγμένον εις τούς παραστάτας μιας θύρας, δια της οποίας συνεικονώνουν δύο χωριστά ποτρίερα. Το σχοινίον αυτό έχρησμίευε βέβαια δια να στερεώνη την ξεροκαθαλωμένην θύραν και να εμποδίζη τα ζώα να περνούν από τον ένα περίβολον εις τον άλλον.

Ο Ραούλ το έξετύλιξε και είδε με χαράν, ότι ήτο μακρό και μαλακόν. Έκαμε μίαν θηλειάν εις το άκρον, το έκουλούριασεν όπως του είχε δείξη άλλοτε ο Δόν Κάρλος εις την έστάντσια, και γενναίως, ώρμησε πεζή να κυνηγήσχη τάς άγγελάδας. Ο καπετάνιος και η Ζοζέφα παρηκολούθουν περιέργως τα κινήματα του διαβολόπαιδου, μη έννοούντες τον σκοπόν του και νομίζοντες ότι άπλως παίζει.

Έν τούτοις ο Ραούλ, με το λάζζο εις τον ώμον, έπλησίασε την άγέλην, όσον σιγώτερα ήμπορούσε, δια να μη την τρομάξη. Αί άγγελάδες, άραδιασμένοι ήμικυκλικώς, τον άκούεζαν άνησυχώς, έτοιμαζόμενοι να τó βάλουν στα πόδια, μάλιστα υπερέβαινε την απόστασιν, την όποιαν έθεώρουν αναγκαίαν δια την

ασφάλειάν των. Κι' ο Ραούλ έπροχώρει... Έξαρνα έστάθη και ένθυμούμενος πάντοτε τα καλά μαθήματα του Δόν Κάρλου, έκράδασε το σχοινί του και με απότομον κίνημα, το έσπενδόνισε. Το σχοινί έτυλίχθη τυχαίως εις τα κέρατα μιας άγγελάδος, η όποία άμέσως έτράπη εις φυγήν, πκρασύρουντα και τον Ραούλ. Ο μικρός όμως δεν έσκέσθη να τρέξη και αυτός άντιθέτως, όπως το κάνουν οι γκώτοι με τάλιγγάτων, δια να συγκρατηθή ή να πέση κάτω το ζών. Όθεν η απόπειρά του απέτυχεν οικτρώς.

Παρασυρθείς από την φεύγουσαν άγγελάδα, έξηπλώθη κατά γής. Μόνον που δεν έσύρθη περισσότερον, διότι εύτυχώς το σχοινί είχε σπάση επί των κεράτων της άγγελάδος. Έσκηκόθη κατασκονισμένος, κατακτυπημένος και καταθυμωμένος, με τα γέλια προπάντων του καπετάνιου και της Ζοζέφας.

Δέν άπεθάρρυνθη όμως και, κρατών ακόμη το σπασμένον σχοινί, έσυλλογίζετο με τί τρόπον θα ήμπορούσε να επιτύχη καλλίτερα.

Μετ' ελίγον το ήυρε. Είχε παρατηρήσει, ότι όταν ύάρχη δένδρον εις το ποτρίερο, τα ζώα στέκονται πάντοτε

υπό την σκιάν του. Άλλ' εις μικράν απόστασιν από το μέρος όπου εύρίσκετο, υπήρχεν ένα δένδρον, ύψηλόν και μεγαλοπρεπές. Ο Ραούλ έτρεξεν ως εκεί και άνεργιχήθη εις τούς πρώτους κλάδους, όπου έξηπλώθη αλίνητος.

Μετ' ελίγον αί άγγελάδες, μη βλέπουνσαι πλέον κανένα εις τον περίβολον, έπέστρεψαν εις την θέσιν των υπό την σκιάν του δένδρου. Αυτό έπερίμενε και ο Ραούλ, ο όποιος με την μεγαλειέταν εύκολίαν, έρριψεν από την σκοπιάν του την θηλειάν. Η άγελάς, η όποία συνελήθη, ήθέλησε να φύγη τρέχουσα. Άλλά μόλις έκαμεν ελίγα βήματα, έπεσε κάτω. Διότι, αυτήν την φοράν, φρονιμώτερος ο Ραούλ, είχε δέση το άλλην άκρην του σχοινίου του εις ένα δυνατόν κλάδον του δένδρου. Φυσικά η άγελάς δεν είχε την δύναμιν να τó ξεριζώση και να τó παρασύρη, όπως η πρώτη τον Ραούλ, παραδόξως δε αυτήν την φοράν δεν έκόπη το σχοινί, το όποιον μόνον εις ένα μέρος ήτο έφθαρμένον.

Πρίν προσθάση το ζών να σηκωθή, ο Ραούλ εύρέθη πλησίον του και κάρθωσε να τού δέση τα πόδια σικιτά. Η άγελάς έμούγγριζε και το μοςχα-

ράκι της την έτριγύριζεν άνήσυχον. Τότε ο Ραούλ έτράχη προς αυτό και γελών το ήρώτησε:

— Έπιτρέπεται;

Χωρίς, έννοείται, να λάβη την τόσον εύγενώς ζητηθείσαν άδειαν, ήρχισε νάλμέγη την άγγελάδα εις ένα παλιό τενακεδένιο δοχείον, το όποιον είχεν εύρη πλησίον της δεξιαμενής. Έν τώ μεταξύ ο καπετάνιος και η Ζοζέφα είχαν πλησίαση τον φράκτην και, βλέποντες να τρέχη το άρρώδες, παχύ γάα, δεν έγελοῦσαν πλέον, άλλ' ίκετευτικώς έρωτούσαν τον Ραούλ:

— Θα μάς δώσης και μάς λιγάνι, καλό παιδί;

Ο μικρός μας φίλος έδείχθη, όπως πάντοτε, γαλάντης. Άφού ήπιεν όσον γάλα ήθελεν, έγέμισε πάλιν το δοχείον και το έφερεν εις την Ζοζέφαν, η όποία το ήρπασε με λαιμαργίαν.

Η επιτυχία ένεθάρρυνε τον Ραούλ, ο όποιος έσυλλογίζετο τώρα άλλον άθλον. Άφού κατάρθωσεν ήδη να συλλάβη μίαν άγγελάδα, διατί να μη δοκιμάση με τον ίδιον τρόπον να συλλάβη και έν αλογον;... Το έχρημάζετο τόσον πολύ! Θάβρινε τούς δυσκινήτους και όχληρούς συντρόφους του και θα έτρεχε μόνος να εύρη τον Δόν Κάρλον και να τώ αναγγείλη, ότι το λαχείον εύρίσκετο εις την σέπην του.

Τί θρίαμβος!...

Άλλ' όταν ήλουσαν αυτό το σχέδιον,

«Ο Ραούλ έτρεχε...»

οί άλλοι προσεπάθησαν να τον άποτρέψουν.

— Έτσι θα μάς άρίσης όλομόναχους και άβοήθητους μέσα ες αυτή την άγρια έρημιά; τώ είπε θυμωμένος ο καπετάνιος.

— Μά για τó καλό σας, άπεκρίθη ο

Ραούλ. Άν καταφέρω να πιάσω έν' αλογον, θα ήμπορέσω να φθάσω γρήγορα σε κανένα χωριό και να στείλω από εκεί άμάξι να σας πάρη.

— Ναί, μάλιστα! έφώναξεν η Ζοζέφα. Αυτό είναι λόγια... Θα φύγης και θα μάς άρίσης να φερήσουμε έδώ χάμω. Τώρα μάλιστα πού χάλασε ο καιρός κ' έτοιμάζεται να έλθη θύελλα...
Ο παμπέρος

Πραγματικώς, ο καιρός είχε μεταδληθή άποτόμως. Η άμρόστραφα έγινε βαρεία, άποπνικτική και από καιρού εις καιρόν έφυσούσε άνεμος όλοένδρομητικώτερος.

— Να πάρ' ή όργή! έφώναξεν ο καπετάνιος· παμπέρος μάς άρριθάρει, και χειρότερος από κείνον που μάς βρήκε στον ποταμό.

Ο Ραούλ είχεν άκούση συχνά να όμιλούν διά τον φοβερόν άνεμον της πάμπας, ο όποιος ξεριζώνει δένδρα, άναρπάζει στέγας και άνοίγει εις τó έδαφος αληθινά βάραθρα. Ο βλέπων την άμπαν πρό της διελεύσεως του παμπέρου, δεν την άναγνωρίζει κατόπιν. Όπου υπήρχεν ένα δένδρον, τώρα είναι ένα χάσμα· όπου υπήρχεν ένα πράσινον λειβάδι, τώρα είναι ένας άμμόλοφος.

Μία τέτοια άναστατώσις προητοιμάζετο. Αί ριπαί διεδέγοντο αλλήλας πυκνότεραι και ισχυρότεραι. Μακρόθεν έφθανε κρότος ύπαιφιος και φοβερός ως βροντής. Πτηνά και τετράποδα έφευγαν καθ' όλας τὰ διευθύνσεις, μέσα εις νέφη κοινόρτου, εκβάλλοντα κραυγάς τρέμου, ένθ' τα άλογα και τα βώδια συνηθορίζοντο, συνεσωματούντο εις τα ποτρίερα, με τα νώτα έστραμμένα προς τον άνεμον.

Η προτέγγισις της θυέλλης έττήριξε εις την άπόφασίν του τον Ραούλ, ο όποιος άλλο δεν ήθελε παρά ναπομακρυνθή το ταχύτερον από τα άξενά εκείνα μέρη. Άλλ' ο καπετάνιος τον άρπαξεν από το χέρι και τού έφώναξε:

— Όχι! δεν θα σάξισω να φύγης! Μάς χρειάζεσαι!

— Και με τί δικαίωμα θα μ' έμποδίσετε σεις, άν θέλω εγώ να φύγω; έφώναξε και ο Ραούλ με θυμόν.

Ο καπετάνιος είχε μίαν έμπνευσιν: — Δεν σάξίνω, είπε, γιατί μου χρωστάς χρήματα.

Τί χρήματα; ήρώτησεν ο Ραούλ, άγωνιζόμενος ναπαλλαχθή από τα χέρια του καπετάνιου· από τί μπορεί να σας χρωστώ;

— Από τα ναυλά σου! άπεκρίθη ο ιδιοκτήτης της «Ζοζέφας»· σε πήρα στο καράβι μου για ύπνέτρια, αλλά έσύ ήσουν άγριή, δηλαδή άπλως επιδάτης. Θα μου πληρώσης λοιπόν τα διπλά γιατί μάς γέλασες· έπειτα έλλαψες και τον Ίνδο· σε είδαμε που τον έψαξες.

Η άπαίτησις ήτο τόσον παράλογος, ώστε ο Ραούλ δεν έσκέσθη καν να την

συζητήση. Να τού ζητούν τώρα ναύλον δια ταξείδι με πλοϊον, το όποιον από άνικανότητα του κυβερνήτου του, έδούθισθη αΐτανδρον! Ήτο σωστή τρέλλα... Άλλ' έπιθυμών πρό παντός να φύγη το γρηγορότερον, ο Ραούλ επί τέλους έδρήλωσεν:

— Έστω! δέχομαι να σε πληρώσω, άλλ' άφού με άρίσης... Πόσα σου χρωστώ;

— Έκατό πιάστρα!

Ο καπετάνιος ήτο βέβαιος, ότι ποτέ το παιδί δεν θα ήμπορούσε να πληρώση ένα τόσο μεγάλο ποτόν. Άλλά προς μεγάλην του έκπληξιν, είδε τον Ραούλ να βγάξη την περίφημον πέτσινην ζώνην του και να μετρή χερτονομίσματα δια να τού τὰ δώση. Άλλά την στιγμήν άκριβώς εκείνην, ο παμπέρος έφύσησε με τόσην μανίαν, ώστε κατέρριψε τον μικρόν και τον εκύλισε, μαζί με τον καπετάνιον και με την χονδρο-Ζοζέφαν. Συγχρόνως ήκούσθη μία κραυγή:

— Η ζώνη μου!

(Έπεται συνέχεια).

Ο ΑΝΕΜΟΣ

(Συνέχεια — ίδε σελ. 311)

— «Προχθές ήταν με πανί στη θάλασσα, είπε ο άνεμος. Τότε τον έπιασε η θάλασσα και με ύδρισε έλασινά και μ' έξευτέλιτε! Όχι, δεν είναι ούτε τρίχα καλύτερος από τούς άλλους».

— «Μά, άν όλοι είναι έτσι θυμωμένοι έναντίο σου, θα πη πως δεν είσαι έν τάξει με τον έαυτό σου», είπε ο ποντικός.

— «Αχ, Θεέ μου, Θεέ μου», έστέναξε ο άνεμος.

Και εξακολούθησε να στενάξη και να όδύρεται, ώστε να κάνει θλιβερή έντύπωσι.

— «Έμπιστεύσου σε μένα» είπε ο ποντικός. «Αυτό πάντα θα σε άνακουρίση. Έγώ δεν έχω σχέση με κανένα. Σε μένα δεν έκαμες ποτέ ούτε καλό ούτε κακό».

— «Είμαι το πιο δυστυγμένο πλάσμα του κόσμου», άρχισε ο άνεμος. «Όλοι με περνούν για δυνατό άρέντη και με παρακαλούν πότε για το ένα και πότε για το άλλο. Και μ' όλα ταύτα δεν είμαι παρά ένας πτωχός ύπνέτης που έκτελει τις διαταγές του άρέντη του, και ούτε το δάχτυλό μου ήπορώ να κουνήσω με τη δική μου θέλησι».

— «Μπά, μπά!» είπεν ο ποντικός. «Αυτό ποτέ δε θα τó φανταζόμουνα».

— «Και έν τούτοις αυτή είναι η καθάρη αλήθεια», άποκρίθηκε ο άνεμος. «Κάθε μέρα μ' έξευτελίζουν, γιατί έκτελώ τις διαταγές του κυρίου μου».

— «Και ποιος είναι ο κύριός σου; ρώτησε ο ποντικός.

— «Κύριός μου είναι ο ήλιος», είπε ο άνεμος. «Αυτός είναι ο ένοχος για όλα τα κακά που κάνω, και εγώ τιμωρούμαι».

— «Για λέγε μου», είπε ο ποντικός. — «Θα σου διηγηθώ σύντομα. Βλέπεις τώρα καθομαι ήσυχος και δεν πειράζω ούτε τη γάτα».

— «Όρατα», είπε ο ποντικός. «Μά πρέπει να σου πώ, πως άν έκανες σε κανένα κακό, θα προτιμούσα αυτός να είναι η γάτα!»

— «Τώρα πρόκειται για τον έαυτό μου και όχι για ώρατα ή άσχημα» είπε ο άνεμος. «Τίποτα δεν ήπορώ να κόμω με δική μου θέλησι. Άκούσε: όταν άρχίξη ο ήλιος να λάμπη από εκεί, από την άνατολή, εγώ πρέπει στη στιγμή να φύγω και να γίνω δυτικός άνεμος, είτε θέλω είτε μη».

— «Δεν ήπορώ να σε καταλάβω», είπε ο ποντικός.

— «Βέβαια», εξακολούθησε ο άνεμος. «Ο άέρας που ζεσταίνεται από τον ήλιο, άνεβαίνει ψηλά... αυτό κάνει πάντα ο ζεστός άέρας, γιατί είναι ελαφρότερος από τον ψυχρό».

— «Αυτό μου είναι άδιόφορο», είπε ο ποντικός δυσχεστημένος, γιατί δε καταλάβαινε.

— «Μά για μένα δεν είναι», είπε ο άνεμος. «Γιατί εκεί που προτύτερα ήταν άέρας, γίνεται ένας κενός χώρος και άμέσως φωνάζει: «Ψτ! άνεμε, έλα γρήγορα έδώ με φρεσκάδα». Κι' αν εγώ είμαι ήσυχα ξαπλωμένος, πρέπει να τρέξω προς τα εκεί' και αν είμαι άνατολικός, πρέπει άμέσως να στρίψω και να γίνω δυτικός».

— «Α!» είπε ο ποντικός, «έτσι είναι η δουλειά. Δεν έχεις παρά να ύπακούης».

— «Πολύ σωστά», είπε ο άνεμος.

«Ποτέ δεν ξέρω, πριν λάβω διαταγή, που πρέπει να πάω. Άν δεν γίνεται πουθενά θερμότες, καθομαι ξαπλωμένος εκεί μέσα, και ακούω τα μαλλώματα από κείνους που με χρειάζονται και δεν ξέρουν που μένω. Όταν έρχεται διαταγή από την άνατολή, τρέχω εκεί από τη δύσι, και στο δρόμο δεν ακούω τίποτε άλλο παρά κατάρες, από εκείνους που με περίμεναν από την άνατολή».

— «Βέβαια, αυτό δεν είναι διασκεδαστικό», είπε ο ποντικός.

— «Είνε φοβερό», είπε με παράπονο ο άνεμος. «Κύτταξε... αν έξαφνα καταιβή στο κεράκι του ήλιου να φανή πουθενά και είναι πολύ καυστικός, τότε πρέπει να τρέξω σαν τρελλός για να πάω έγκαιρως. Τότε γίνονται άνεμοστρόβιλος και ταξείδεω προς τα εκεί δια έφραξ και θαλάσσης. Τα δένδρα ξεριζώνονται, οι στέγες των σπητιών γκρεμίζονται και τα καράδια ναυαγούν· τότε οι άνθρωποι με κατηγορούν φοβερά, πως είμαι πολύ κακός, και με θεωρούν ένοχο για κάθε δυστυχία. Και μ' όλα ταύτα, εγώ δε σταίω σε τίποτα».

(Έπεται το τέλος)

(Karl Ewald)

Μετάφρασις Δ. Ζ.

Η ΚΑΣΣΕΤΙΝΑ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ'. (Συνέχεια)

Ο «Ρ» είδεν άμέσως ότι τὸ στρατήγημά του απέτυχε καὶ ἔκαμιν, ὅπως λέγουσι, τὴν ἀνάγκην φιλοτιμίας.

— Σὰς ζητῶ συγγνώμην, εἶπε μὲ εἰλικρινὲς ὄψος, διὰ τὴν ἐνόχλησιν ποῦ σὰς δίδω. Δὲν ἤμποροῦσε ὅμως νὰ ὑποθέσω, ὅτι ὕστερα ἀπὸ τόσα χρόνια...

— Δυστυχισμένε!.. ἐπιθύρυσεν ὁ μαρκήσιος, τοῦ ὁποῦ ἡ συγκίνησις ἦτο μεγάλη. Ἀθλίε!.. Αὐτὴν τὴν φορὰν θὰ φανῶ ἀμείλικτος, ἀπηνής!.. Ἡ δικαιοσύνη ἄς κάμῃ τὸ ἔργον της. Δὲν ὑπάρχει πλέον τίποτε κοινὸν μεταξὺ σοῦ καὶ ἐμοῦ. Τίποτε πλέον!..

Ἐπειδὴ αὐτὰ ἐλέγχθησαν γαλλιστί, ὁ ἀστυνόμος δὲν ἐνόησε λέξιν. Νομίσας δὲ ὅτι ὁ μαρκήσιος ἀνεγνώρισε πραγματικῶς τὸν προστατευόμενον του, εἶπεν εὐγενῶς:

— Μοῦ ἀρκεῖ, κύριε. Ἀφοῦ ἀναγνώριζετε τὸν νέον, ἡ ἀντιπαράστασις ἐτε-

συγκινήσεως. Εἶνε... αὐτὸς εἶνε... ὁ υἱός μου!

— Ὁ υἱός σας! εἶνε δυνατόν; ἐψέλλισεν ὁ ἀστυνόμος.

— Θὰ ἠκούσατε βέβαια νὰ ὀμιλοῦν, ὑπέλαβεν ὁ μαρκήσιος, διὰ κάποιον κλέπτην, ὀνομαζόμενον «Ρ»...

— Μάλιστα... εἶνε ἀνακατευμένος εἰς τὴν ὑπόθεσιν τοῦ Χαϊρήλδ...

— Ἀκριβῶς! Λοιπόν, ὁ «Ρ» εἶνε ἐμπρὸς σας! Δὲν εἶχα δίκην νὰ σὰς πῶ, ὅτι καλῶς συνελήσθη; Καὶ ὁ ἄθλιος αὐτὸς εἶνε υἱός μου. Ἀλλ' ἀπεράσισα νὰ κλείσω πλέον τὴν καρδιά μου εἰς τὸν οἶκτον. Ἡ ὥρα της τιμωρίας ἤλθεν.

Ἀς τὴν ὑποστῇ!

Ὁ «Ρ» δὲν ἔκαμε τὸ παραμικρὸν κίνημα ὅσον ὥραν ὀμιλοῦσεν ὁ μαρκήσιος. Μόνον ἄμα ἤκουσε τὴν λέξιν «τιμωρία», ἀνατρίχιασε καὶ τὸ βλέμμα του ἀνεζήτησε ἱκετευτικὸν τὸ βλέμμα τοῦ μαρκησίου.

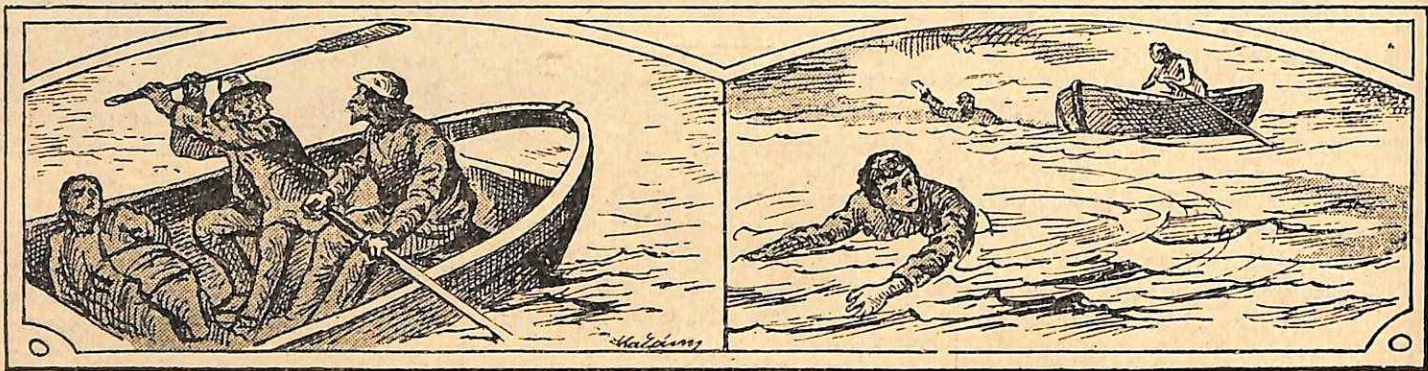
Ἀλλ' ὁ μαρκήσιος ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπον καὶ ἐξερχόμενος ἀποτόμως, διὰ νὰ μὴν ἰδοῦν τὰ δάκρυά του, προσέθεσεν ὡς νὰ ὀμίλει καθ' ἑαυτὸν:

χουν ὀλιγώτερον. Ἐξ ἄλλου, εὐτυχῶς δι' αὐτόν, ὁ Σκυλοκέφαλος καὶ ὁ Ράλλος ἐξηκολούθησαν τὴν φιλονικίαν των καὶ μέσα εἰς τὴν βάρκαν.

Ἀλλ' ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἡ φιλονικία αὐτὴ ἐξετραχύνετο. Οἱ ἀντίπαλοι ἀντήλασσον τὰς χειροτέρας ὕβρεις καὶ ἠπειλοῦντο ἀμοιβαίως νὰ πετάξῃ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον ἀπὸ τὴν βάρκαν.

Ὁ Σκυλοκέφαλος ἐγρύλλιζε κυριολεκτικῶς καὶ κάθε φορὰν ποῦ ἐξεστόμιζε μίαν ὕβριν, ὁ γρόνθος του ἐπιπτε βαρὺς εἰς τὴν κουπαστὴν τῆς βάρκας, ἡ ὁποία ἔπρεμνεν ὅλη, ὡς νὰ τὴν ἐκτυποῦσε σφυρί. Ἐξ ἄλλου ὁ Ράλλος, μανιώδης ἀπὸ θυμὸν, ἐσήκωνε κάθε στιγμὴν τὸ κουπί του, ὡς διὰ νὰ τὸ καταφέρῃ εἰς τὸ κεφάλι τοῦ Σίμωνος καὶ ἐσχίζε τὸν ἀέρα μὲ βραχνὰ μουγγρητά.

Ἦτο πλέον ἡμέρα, ὅταν ἡ βάρκα ἐξθασεν εἰς τὸ ἄκρον τοῦ καθαυτοῦ λιμένος. Εἰς τὸ μέρος αὐτό, ὁ Τάμεσις εἶνε πλατὺς, ἀλλὰ καὶ κυριολεκτικῶς σκεπασμένος ἀπὸ ἕνα πλῆθος λέμβων, μικρῶν πλοίων παντὸς εἶδους, ἀκόμη δὲ καὶ μεγαλητέρων.

λείωσε. Θὰ διατάξω τὴν ἄμυσον ἀπελευθερώσω τὸν κ. Ζιλλάρ, προσέθεσεν ὑποκλινόμενος πρὸ τοῦ «Ρ». Ἐλπίζω ἀκόμη, ὅτι θὰ συγχωρήσετε τὸ λάθος, ἐπειδὴ σήμερα τὸ πρῶτό μᾶς ἐδόθησαν πολὺ αὐστηραὶ διαταγαί. Λυποῦμαι πολὺ δι' ὅ,τι συνέβη, ἀλλὰ...

— Ἐχετε λάθος, κύριε! τὸν διέκοψεν ἔξαφνα ὁ μαρκήσιος μὲ σβυσμένη φωνήν, κυττάζων λοξὰ τὸν υἱόν του. Ὁ νέος ποῦ βλέπετε, συνελήσθη καλῶς. Δὲν εἶνε ὁ Μωρίς Ζιλλάρ. Εἶνε ἕνας κλέπτης, ἕνας ἀλήτης, ἕνας κακοῦργος!...

— Δὲν εἶνε ὁ Μωρίς Ζιλλάρ; ἀνέκραξεν ἐκπληκτος ὁ ἀστυνόμος. Καὶ ὁ μὴς τὸν γνωρίζετε... μοῦ ἐφάνη ὅτι...

— Τὸν γνωρίζω, ναί! ἀπεκρίθη ὁ μαρκήσιος, κλίνων τὴν κεφαλὴν. Βεβαίως ὅμως ἐπὶ λόγῳ τιμῆς, ὅτι δὲν εἶνε ὁ Μωρίς Ζιλλάρ!

— Τότε λοιπόν, λάβετε τὴν καλὴν σύνην νὰ μᾶς πῆτε ποῖος εἶνε, ὑπέλαβεν ὁ ἀστυνόμος.

— Μάλιστα, θὰ σὰς τὸ πῶ! ἀπεκρίθη ὁ μαρκήσιος εἰς τὸ ὕψιστον τῆς

«— Ἀς τιμωρηθῇ πρῶτα καὶ κατόπιν... κατόπιν βλέπομε!..»

Μετά τοῦτο ὁ «Ρ» ὠδήγηθη εἰς τὴν φυλακὴν του. Τότε ὁ μαρκήσιος Δερινὺ εἰσῆλθε πάλιν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ἀστυνόμου, ὠμίλησεν ἀκόμη ὀλίγον μαζὶ του καὶ δὲν ἐφυγεν ἀπὸ τὴν ἀστυνομίαν, παρ' ἀφοῦ τῇ ἀπέσπασε τὴν ὑπόσχεσιν, ὅτι θὰ μετεχειρίζετο τὸν κλέπτην μὲ ὅσο τὸ δυνατόν ὀλιγώτερον αὐστηρότητα.

Ἀλλ' αἱ δοκιμασίαι τοῦ ἀτυχοῦς μαρκησίου δὲν τελειώνουν ἔως ἐδῶ. Τὸν περιμένουν καὶ ἄλλαι, ἀκόμη φοβερότεραι!...

Εἰς τὴν βάρκαν, ἡ ὁποία τὸν ἔφερε πρὸς τὸ ἄγνωστον, πρὸς τὴν τιμωρίαν, ὅπως εἶχεν εἰπῇ ὁ Σκυλοκέφαλος, — ὁ Μωρίς Ζιλλάρ, ἀποφασισμένος νὰ τολμήσῃ τὰ πάντα διὰ νὰ σώσῃ τὴν ζωὴν του, ἐπερίμενε τὴν κατάλληλον στιγμὴν διὰ νὰ ἐκτελέσῃ κάποιον σχέδιον, τὸ ὁποῖον εἶχε συλλάβῃ ἀμέσως ὁ γόνιμος νοῦς του.

Ἡ προσποιητὴ του ἐγκαρτέρησις ἔκαμε τοὺς δημίους του νὰ τὸν προσέ-

Ἀλειτουργία, θαλαμηγὰ, μεταγωγικά, φορητὰ, σχηματίζουν ἐκεῖ ὀλόκληρον δάσος ἀπὸ καταρτία, πανιά καὶ σχοινιά, ἐκτεινόμενα ὅσον εὐθύναι τὸ μάτι.

— Προσοχή, παιδιά! φωνάζει ὁ Σκυλοκέφαλος. Τὸ νοῦ σας μὴ συγχουσεθῶμε! Ἀλλ' ἔξαφνα ὁ Μωρίς Ζιλλάρ, τὸν ὁποῖον κανεὶς πλέον δὲν ἐπρίσσεχε, κατωρθώσας νὰ παλαίχθῃ ἀπὸ τὰ δεσμὰ τῶν χειρῶν, ἔδωσεν εἰς τὴν βάρκαν μίαν ἰσχυρὰν ταλάντευσιν καὶ σκύψας ἀπὸ τὴν κουπαστὴν, τὴν ἔκαμε νὰ νατραπῇ.

Ὁ Σίμων καὶ οἱ σύντροφοί του ἀσῆκαν κραυγὰς λύσσης καὶ, μέσα εἰς μίαν μεγάλην δίνην, ἤρχισεν καθέννας νὰ κολυμβᾷ, διὰ νὰ εὐθύνῃ εἰς τὸ πλησιέστερον σκάφος.

Ὁ Μωρίς Ζιλλάρ ἦτο, καθὼς γνωρίζομεν, πρῶτης δυνάμεως κολυμβητῆς διὰ τοῦτο δὲν ἐδυσκολεύθη πολὺ νὰ εὐθύνῃ μίαν μικρὰν βάρκαν εὐρισκομένην ἐκεῖ πλησίον· ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ποῦ ἄπλωνε τὸ χέρι του διὰ νὰ πιασθῇ, ἡσθάνθη νὰ τὸν τραβοῦν δυνατὰ ἀπὸ τὸ πόδι καὶ ἡ ναγκάσθη νὰ κάμῃ δευτέραν βουτίαν.

(Ἐπεται συνέχεια) Π. ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΑ ΤΟΥ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟΥ

Ἀγαπητοί μου,

ΑΤΑ τὸ Ἡμερολόγιον, τὸ Φθινόπωρον ἀρχίζει, νομίζω, εἰς τὰς 8 Σεπτεμβρίου.

Ἀλλὰ συνήθως σπεύδει νὰ ἐμφανισθῇ ἐνωρίτερα. Φέτος, παραδείγματός χάριν, εἰς τὰς Ἀθήνας, ἐχορμενσωστὸν Φθινόπωρον ἀπὸ τὰ μέσα τοῦ Αὐγούστου. Ἡ δὲ πρώτη Σεπτεμβρίου καθ'

ἦν σὰς γράζω, ἀνέτειλεν ἐντελῶς φθινοπωρινή, μὲ στακτερά καὶ μολυβδόχρα σύννεφα, ποῦ σκεπάζουν καὶ ἀποκαλύπτουν διαδοχικῶς ἕνα ὄχρον ἥλιον, καὶ μὲ ριπὰς ὑποψύχρου ἀνέμου, εὐθάνοντος ἀπὸ μέρη ὅπου θὰ ἔβρεξε πολὺ... Δέκα στόματα ἀκούω γύρω μου νὰ ψιθυρίζουν ἡ καὶ νὰ φωνάζουν:

— Φθινόπωρο! τί μελαγχολία!..

Μελαγχολία, ἀλήθεια... Ὅλα μοῦ φαίνονται σὰν λυπημένα. Ἀπὸ τὸν ἥλιον, ποῦ ὅταν τὸν ἀρίουν τὰ σύννεφα, στέλλει δειλά-δειλά κατ' ἀκτῖνες ξεθωριασμένες, — λὲς καὶ ξέβαψε τὸ χρυσάφι των ἀπὸ τὴν βροχὴν, — ἔως τὸν σκουπιδὴν ποῦ κτυπᾷ ἀνόρεκτα τὸ κουδοῦνί του καὶ τὸ κάμνει νὰ εἴνῃ ἡχος βραχνῶς καὶ πενθίμου. Κι' αὐτὸ ἀκόμη τὸ καναρίνι ποῦ κάθε πρωὶ χαιρετᾷ τὸ φῶς μὲ τοὺς γλυκυτέρους τερετισμούς, σήμερα, ἐμπρὸς εἰς τὸν στακτερὸν οὐρανόν, βγάζει ὑπόκωφα κελადηματάκια, ποῦ μοιάζουν μὲ παράπονα. Σὰ νὰ λέγῃ καὶ αὐτό: — Φθινόπωρο! τί μελαγχολία!..

Ἀλλ' ἡ μελαγχολία αὐτὴ εἶνε ἄραγε πραγματικὴ, ἢ μήπως τὴν βλέπω διὰ τῆς φαντασίας καὶ τῆς ὑποβολῆς;... Πολὺ φοβοῦμαι ὅτι συμβαίνει τὸ δεύτερον. Δὲν ὑπάρχει κανένας λόγος νὰ μελαγχολῶμεν, ὅταν ἔρχεται τὸ φθινόπωρον. Ἀπεναντίας μάλιστα, ὑπάρχει λόγος νὰ χαίρομεθα, διότι ἡ μία ἐποχὴ διαδέχεται τὴν ἄλλην, διότι τελειώνει ἡ ζέστη καὶ ἀρχίζει ἡ δροσιά, καὶ διότι ἀκόμη θαρρῖσμεν τὴν ἐξοχὴν καὶ τὴν ἀργίαν, ποῦ τὴν ἐθαυρῶμεν τόσον καιρόν, καὶ θὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὴν πόλιν καὶ εἰς τὸ σχολεῖον ποῦ τὸ ἐπεθυμήσαμεν...

Σήμερα, πραγματικῶς, τὸ Φθινόπωρον μὲ κάμνει κάποτε μελαγχολικόν. Ἐνθυμοῦμαι ὅμως, ὅτι ὅταν ἦμουν παιδί, τίποτε δὲν μ' ἐχαροποιούσε περισσότερο ἀπὸ τὰ πρῶτα σύννεφα καὶ τὰς πρῶτας βροχάς. Ἐτρεξα σὰν τρελλὸς στὸ περιβολάκι μας διὰ νὰ βραχῶ

καὶ νὰ ἰδῶ ἔπειτα τὰς σταγόνας τῆς βροχῆς νὰ λάμπουν ὑπὸ τὸν ἥλιον σὰν διαμάντια, κρεμασμένα εἰς τοὺς λεπτοὺς κλώνους τῆς κληματαρίδας καὶ εἰς τὰς ἄκρας τῶν φύλλων. Καὶ ἀργότερα πάλιν, ὅταν ἀπὸ τὸ ὕψος μαῦρον γῶμα, ἐξεφύτρωναν τὰ πρῶτα τρυφερά φυλλαράκια τῶν σπόρων, ποῦ τόσον καιρόν ἐπερίμεναν αὐτὴν τὴν βροχὴν διὰ νὰ βλαστήσουν, ἐγὼ εἶχα πανηγύρι. Ἀλλὰ καὶ ὅταν ἐδυνάμωμεν ὁ ἀέρας, ἡ βροχὴ τὸ ψῦχος, καὶ δὲν ἤμπορούσα πλέον νὰ τρέχω ἔξω, ἐνθυμοῦμαι πολὺ καλὰ, ὅτι μὲ τὴν μεγαλητέραν ἀγαλλίαν ἐκύτταξα ἀπὸ τὰ τζάμια τὸ φθινοπωρινὸν τοπίον, τρώγων τὰ πρῶτα ζεστά κάστανα καὶ αἰσθάνομενος ὅλον τὸ θάλλπος καὶ τὴν ἀσφάλειαν τῆς στέγης, τῆς κάμαρας, τοῦ σπιτιοῦ, τῆς φωλιᾶς...

Ἐτοῖς ὑποθέτω, ὅτι θὰ χαίρεσθε καὶ σεῖς τώρα ποῦ ἤλθε τὸ Φθινόπωρον. Αὐτὸ εἶνε τὸ φυσικόν, τὸ ὑγιές, τὸ ὡραῖον. Ἡ μελαγχολία εἰς τὴν ἡλικίαν σας εἶνε κατὰ φύσιν, ἀταίριαστον, ἄσχη-

μον. Καὶ ἂν μερικοὶ καὶ μερικά τὴν αἰσθάνεσθε, εἶνε διότι σὰς ἔκαμαν νὰ... μεγαλώσετε προῶτως—διὰ νὰ μὴ πῶ νὰ γεράσετε,—τὰ πεζὰ ἡ ἔμμετρα ποιήματα ποῦ ἐδιαβάσατε διὰ τὸ Φθινόπωρον. Αὐτὴ ἡ «πνευματικὴ καλλιέργεια» σὰς ἔκαμε νὰ βλέπετε τὸ Φθινόπωρον μὲ τὰ μάτια, ὅχι τὰ ἰδικά σας, ἀλλὰ τῶν ποιητῶν, ποῦ θεωροῦν καθήκον των νὰ τὸ παριστάνουν μελαγχολικόν καὶ πένθιμον. Ἐτοῖς ὅλα τὰ φθινοπωρινὰ πράγματα τὰ βλέπετε μαῦρα, ὅχι διότι εἶνε τῶντοι τέτοια, ἀλλὰ διότι ἐνεργεῖ ἡ φαντασία καὶ ἡ ὑποβολή. Ἐπ' αὐτὸν κατὰ ὅπως τὸ παθαίνομεν καὶ ἡμεῖς οἱ μεγαλητέροι. Ἀλλὰ μὴ πιστεύετε πολὺ τοὺς ποιητὰς καὶ μὴν ἀρίνεσθε γὰρ σὰς παρασύρουν! Τὸ Φθινόπωρον εἶνε χαρούμενον καὶ εὐτυχισμένον. Μᾶς φέρει ἕνα σωρὸ ὡραῖα πράγματα, ὅπως ἄλλως τε καὶ ἐποχὴ. Καὶ ἀξίζει νὰ τὸ δεχώμεθα μὲ χαράν...

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Οἱ Φακίραι τῶν Ἰνδιῶν

Ὁ Φακίρης αὐτὸς ἐκράτησε τὰ χέρια του εἰς αὐτὴν τὴν θέσιν, δέκα ὀλόκληρα χρόνια. Εἰς αὐτὸ τὸ διάστημα ἔπαθεν ἀπὸ ἀγκύλωσιν, ὥστε καὶ ἂν θέλῃ, δὲν εἴμπορεῖ πλέον νὰ τὰ ἐκτείνῃ. Οἱ συνάδελφοί του εἶνε ὑποχρεωμένοι νὰ τὸν ταΐζουν σὰν μωρὸ, διότι δὲν εἴμπορεῖ νὰ κάμῃ τὸ ἐλάχιστον κίνημα. Καὶ νομίζει, ὅτι μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον κατέκτησε τὸν Παράδεισον.

Μύρα ἀκροβάτης

ὡς ἀκροβάτης ἱπποδρομίου. Μεταξὺ τῶν ἄλλων, περιστρέφει μὲ τὰ πόδια τὴν μίαν σφαῖραν ἀπὸ ψύχαν ψωμιτοῦ, ἐξηπλωμένην μὲ τὴν ράβδον, ὅπως τὴν βλέπετε εἰς τὴν ἀπέναντι εἰκόνα.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΘΗΤΕ τοίμους τῆς Διαπλάσεως καὶ τῆς Βιβλιοθήκης διὰ νὰ περνάτε ὡραία τὰς ὥρας σας.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοὶ

α) Παίρνιον

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Αἵματωμένον Σίφος

ΤΕΡ	PH	ΤΩ	ΤΕΡ
Ω	ΠΗ	ΡΑ	Ε
ΚΑΕΙ	ΧΟ	ΨΙ	ΕΥ

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὐταὶ ὥστε γὰποτελεσθοῦν τὰ ὀνόματα τεσσάρων Μουσῶν.

β) Τρίτος

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἡρώος τοῦ 1913

Νὰν ἀνγνωσθῇ ὁρθῶς τὸ κατωθί ρητόν. **Δοκοὶ δὲ μὴ Καρχηδὼν ἀ μὴ εἰ ναί.**

γ) Διὰ τοὺς Τελλομαδεῖς

Ἐστάλη ἀπὸ τὸν Φοιτητὴν

Mutuellement nous des aidons la plus charge sera malheurs legere.

Νὰ συναρμολογηθοῦν καταλλήλως αἱ λέξεις αὐταὶ ὥστε γὰποτελεσθῇ ἕν ρητόν.

Δήλωσις: Αἱ λύσεις—ὁσωνδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου,—συνοδεύονται ἀπαραίτητως ὑπὸ ἐνὸς μόνον δεκαλέπτου καυχοῦ γραμματοσήμου.

Λύσεις τοῦ 38ου φύλλου

α') Εἰς τὴν χαίτην δ') ESTRADÉ
τοῦ ἄλγους, εἰς τὸ μέσον ἀκριβῶς, σχηματίζεται τὸ κεφάλαιον τοῦ ἱππέως ἐν κατατομῇ.
β') Πάππος, μάμμη, υἱός, ἐξάδελφος, ἀνεψιός, θετός. — γ') Ἀριστα (ΠΑΡΗ, ΣΤΑΘΗ...)

Ίδε τον Ό-
δηγόν του

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομη-
τού, Καρ. Β'

Η ΚΟΥΜΠΑΡΑ

Μιά μικρούλα, κρατώντας στα χεράκια της μιά κατακόκκινη γατίτσα, που τότε είχε βάψει το μαντύλι της για ... φόρεμα: — «Ξέρεις, είπα στη φίλη της που την κύταζε χασκόντας, να παίξουμε της κουμπάρας; Έγω, λέει, θα έρθω να σου κάνω την επίσκεψή μου με το παιδί μου. Και ενώ θα το χαϊδεύω, θα σε ρωτήσω αν σου άρεση. Και σύ θα μου πής:»

— Μπα-α-α... έχει μουστάκια;! Κι' εγώ, λέει, θα σου πω πως τάχα από μικρό, γιατί τάχα, πρέπει να νάνε μεγάλοι κανείς για νάχη μουστάκια; Τότε θα μ' ερωτήσεις:»

— Είπε τουλάχιστο καλό παιδί, ή μην έχει κι' αυτό κακά ελαττώματα σαν τα δικιά μου τα παιδιά;

— Έγώ τότε θα χαϊδέσω πάλι το καλό μου παιδάκι και θα σου απαντήσω: «Όχι, κυρία Μ... ένα μονάχα έχει... κυνηγεί ποντικούς!...»

Μαραμένο Γιοδί

ΣΚΗΝΑΙ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ

Είς την οδόν Πειραιώς το άλλο, που σέγνει το κάρφο φορτωμένο, σκαματάει. Γερό το άλλο, άλλ' απότομος ο ανήφορος και παρυφορτωμένο το κάρφο κι' ο κροτοσέρης άγριοις. Σηκώνει το καμτσίκι και χτυπάει δυνατά.

— Ντέε, μορέ!

Το καί μένο το άλλο τεντώνει καλά τα λεπτά ποδαράκια του και με το γερό του στήθος δίνει μιά και τραβάει όλο εκείνο το βάρος. Προχωρεί λίγο, τα πόδια του λυγίζουν και ο κροτοσέρης βλέπει πως πάλι θα σταθί και σηκώνει το καμτσίκι ανάποδα και τότε χτυπάει με το ξύλο:

— Ντέε, μορέεε!

Και το άλλο στέκεται, ενώ ο άγριος κροτοσέρης χτυπάει, χτυπάει. Σε κάθε χτύπημα, το κακόμοιρο το ξωο τινάξει ψηλά το κεφάλι του και κλείνει λυπημένα τα μάτια του. Θέλει κι' αυτό να προχωρήσει, μα δεν μπορεί...

Δεν εστώθηκα περισσότερον να ιδώ αυτήν την άποτρόπαιη σκηνή.

Άγγελος της Νίκης

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

«Πάρτε, παιδιά, να πιήτε
μπούζες, να δροσισθήτε!»

Είπε αδύνατον να φαντασθώ, πόσον αυτή η φωνή μ' ένθουσιάζει με βεβαιώνει πως ήλθε το καλοκαίρι, ή τόσο αγαπημένη μου εποχή. Η αλήθεια είναι, ότι κάθε εποχή έχει τη χάρη της, και για κάθε εποχή... τα ίδια λέγω.

Ας είναι όμως το καλοκαίρι μ' άρσει πιά πολύ. Με τον καθαρό του ουρανό, με τους πρωϊνούς περιπάτους, με τας ώρας έκδρομάς, με τα παιγνίδια στην άκρογιαλιά με τες φίλες μου, που μόνον το καλοκαίρι συναντώ στην έξοχή, με κάνει να το υπεραγαπώ και να λυποῦμαι τόσο πολύ, όταν άκούω μιάν άλλη φωνή που ερχεται

να μου δείξη, πως ή ώραία αυτή εποχή, μάς εγκαταλείπει:

«Κάστανα ζεστά, καίνε τὰ μαρόντζα!»

Μεγάλη Έλλάς

NOX CONCUBIA (*)

Αφιέρωσις προς τὸ «Μαράμενο Γιοδί»

«Εμμορφα ο ὕπνος ποῖρεται στὰ βλέφαρά (μου) ἀγάμ!..

Στὰ μαύρα βύθη τοῦ οὐρανοῦ, ο' ἔνζ παιῶ (μυνοῦν) λάμπουν τ' ἀστερία ἀμέτορτα... Μακρυνά, 'στὸ κῆμα, οὐδὲν ἀνείκει

ἕνα φωτάκι ἐρημικό... Νύκτα... Ἀροῖα... (Γαλήνη).

Βαθὺ σκοτάδι ὀλόγυρα... Ψηλά, τ' ὥρατο (φεγγαί) δὲν λάμπει ὀλόγυρα, ὅπως χθές, με τὴ χλωμή (τον χάρι).

Βουβὸ τοῦ φαναριοῦ τὸ φῶς καὶ τοῦ σκοποῦ τὸ βῆμα, τοῦ καραβιοῦ τὸ λίκνισμα 'στὸ κοιμισμένο (κῆμα).

Στὴν ξεραμένη καλαμὰ ἡ πυγολαμπίδα (τοῖζε!..

Γλυκὸ ἀεράκι ἀνάλαφρα 'στὰ φύλλα φερού- (γίζε!..

— «ὦ, ἄς ἔλθῃ ὁ ὕπνος ὁ γλυκός! Νὰ μοῦ χαϊδέψῃ ἀγάμ!

τὰ βλέφαρα ἡ φτερούγα του... Κ' ἡ σκοτεινὴ (τον ἡ ἀγκάλη

ἄς με σκεπάζῃ ἀθόρυβα... «ὦ, μόνο αὐτός (μοῦ δίνει

τῆς μοναξιάς τὸ βάλοιο, τῶν ἄστρον τὴν (γαλήνη...)

Τέλλος Ἀγρας

Η ΕΙΚΩΝ

«Όταν ήμουν μικρότερη, ένθυμούμαι ότι μίαν ήμέραν, ή θεία μου ήγόρασε μίαν ώραίαν εικόνα. Είς τήν μίαν άκρην ήτο ζωγραφισμένος ένα έμμορφο καριτσάκι με άνθη, και στην άλλην ένα γελαστό άγόρι. Μαζεύομαστε λοιπόν έγω και αι άδελφαί μου και τήν ένκυττούσαμεν όλην τήν ήμέραν.

Έγω, άμα χαλάση, — έλεγεν ή μικροτέρα μου άδελφή, — θα κόψω τὸ καριτσάκι και θα τὸ βάλω μαζί με τὴς ζωγραφιές μου.

— Τὸ καριτσάκι θα τὸ πάρω έγω, συ πάρε τὸ άγόρι. — Δέν θα τὸ πάρῃς καθόλου σὺ, θα τὸ πάρω έγω. — Έγω τὸ πρωτοεῖπα και άμα χαλάση, έγω θα τὸ πάρω.

Τὸ τροπάριον αὐτὸ ένάλλετο κάθε φορά που έβλέπαμεν τήν εικόνα, έν' ὃ ή θεία μου έξεκαρδιζέτο από τὰ γέλια.

— Βρε κοῦτεις, μάς έλεγε, άρίστε νὰ χαλάση πρώτα. . .

Πέρασαν από τότε πολὺς καιρὸς και έμεῖς άκόμη ένθυμούμεθα τοῖς καυγάδες που

ΣΗΜ. Nox concubia εἶνε ή ὥρα 9—12, κατὰ τήν ὑποδιαιρέσιν τῆς Ρωμαϊκῆς νυκτοφυλακῆς. *Από τῆς 6ης μ. μ. μέχρι τῆς 8ης ἐπομένης 6ης π. μ. έμεσολάβουν τέσσαρες τριώροι φυλακαί: Prima nox, nox concubia, nox media, galli-cinium.—T. A.

έκάναμε γιὰ τήν εικόνα, ή όποία εύρίσκειτο άκόμη κρεμασμένη και άμετάβλητη στην ίδια τῆς θέσι. Πού νὰ τὸ ξεύραμε, ότι πρώτα από τήν εικόνα θα μετεβαλλόμεθα έμεῖς!...

Μανιατοπούλα

Η ΕΞΟΧΗ

(Μία σπίδα απ' τήν άγάπη μου γιὰ τήν χρυσή Ἀκτίνα).

Πόσον ὥραϊα περνᾷ ὁ καιρὸς εἰς τήν έξοχήν! Προχθές έπετρέψαμεν από τήν θανασιάν μας Πύλαρο με τῆς μαγευτικῆς τοποθεσίης τῆς. «Ένα βλέμμα άρκει νὰ ρίψῃ κανείς, γιὰ νὰ μαγευθῇ από τὸ κάλλη τῆς. Όλα εἶνε τώρα καταπράσινα. Τὰ δύο ὕψηλά βουνά τῆς κείνται αντίκρυ, και μέσα εἰς τήν πράσινη κοιλάδα τους και εἰς τοὺς πρόποδας των εἶνε κτισμένα τὰ σπία-τια τῶν κατοίκων. Ὁ γαλανὸς ουρανὸς και από μακρυνά ή λαμπυρίζουσα απ' τῆς ἀκτί-νες τοῦ ήλιου θάλασσα ἀποτελειώνον αὐτὸ τὸ μαγευτικὸ τοπίον. Φαντάζεται κανεὶς τὴ εύχάριστα έπέρασα. Έγρεχα έλευθερα όλη τήν ήμέρα χωρίς διόλου νὰ κουράζομαι, ή καθόμουναι κάτω από τὰ πινάκια και περνούσα τήν ὥρα μου κεν-τώσα ή διαβάζουσα τήν αγαπητὴν «Διά-πλασιν».

Άκόμη ὥραιότερα ήσον, όταν ήλθε ή αγαπημένη μου εξαδελφή Χρυσή Ἀκτίς, με τήν όποιαν έπέρασα μίαν ήμέραν θανα-σιάν κάτω από τὰ δένδρα, τὸ μικρὸν γειτονικό δάσους, όπου συνωμιλήσαμεν, ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον διά τήν αγαπητὴν μας «Διάπλασιν».

Δυστυχῶς ήλθε τήν παραμονή τῆς ἀνα-χωρήσεώς μου και οὕτω δέν διήρκεσε πολὺ αὐτὴ ή χαρά.

Τὴν άλλην ήμέραν, λυπημένη γιὰ τήν ἀναχώρησίν μου, εχαιρέτησα γιὰ ένα χρόνον τήν ὥραϊαν αὐτὴν έξοχήν.

Κεφαλλονιτάκι

ΔΙΑΘΗΚΗ ΜΟΝΟΦΘΑΛΜΟΥ

Εἴς γέρον φυλάργυρος, διά νὰ προσελ-κύσῃ τήν άγάπην τοῦ ὑπηρετοῦ του, έγρα-ψεν εἰς τήν διαθήκην τὰ εξῆς περίπου: «Κληροδοτῶ εἰς τὸν ὑπηρετὴν έκείνον, ὁ ὁποῖος θὰ μοῦ κλείσῃ κατὰ τὸν θάνατόν μου τοὺς ὀφθαλμούς, 2,000 φράγκα εἰσό-δημα και τήν οἰκίαν, εἰς τήν όποιαν θὰ ἀποθάνω».

Ὁ φυλάργυρος μετὰ έν έτος ἀπέθανε και ὁ ὑπηρετῆς εξήγησε νὰ τῷ δώσωσιν οἱ κληρονόμοι, ὅσα τοῦ άφῆκε διά τῆς δια-θήκης.

Οἱ κληρονόμοι ἐδέχθησαν και ἀνέγνω-σαν τήν διαθήκην.

Όταν δέ έφθασαν εἰς τὰς λέξεις: «ὅστις μοῦ κλείσῃ τοὺς ὀφθαλμούς», εφώ-ναξαν μετὰ μεγάλης χαρᾶς:

— Ἡ δωρεά εἶνε κατὰ τὸ ήμισυ άκυρος!

— Και διατί, κύριε; ερωτᾷ ὁ ὑπηρετῆς.

— Φίλε μου, ὁ θεός μας ήτο μονόφθαλ-μος και δέν τοῦ έκλεισε παρὰ ένα μόνον μάτι.

Νεαρός Εὐπατριδής

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ὁ ἀνόητος ερωτᾷ τοὺς άλλους περὶ τῆς αἰτίας τοῦ σφάλματός του, έν' ὃ ὁ σοφὸς ερωτᾷ έαυτόν.

Ἡ ταπεινοφροσύνη ὀμιάζει τὸ ἴον, τὸ χαμηλοτέρων μέν, ευωδέστερον δέ τῶν ἀνθέων.

Ὁ φιλάργυρος εἶνε δένδρον μὴ ἀποφέ-ρον καρπόν.

Τὰ μεγάλα έργα έκτελοῦνται οὐχι διά τῆς ισχύος άλλα διά τῆς ἐπιμονῆς.

Ἡ αἰδῶς πρέπει νὰ ὑπερασπίζεται τὸ κάλλος ὡς ή ἀκανθα τὸ ρόδον.

Πέτρος Ριονσαί

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μεγάλη καθαριότης.

— Νίκο, γιατί τὰ χέρια σου εἶνε ἔτσι λερωμένα;

— Ἀ, φαίνεται ὅτι θὰ λερωθῇκαν, όταν έριψα τὸ πρόσωπό μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Στεναγμοῦ τοῦ Ἀνέμου

Ὁ Διδάσκαλος: — Εἰπέ μου τὰς ὥρας τοῦ ἔτους.

Ὁ Μαθητής: — Ἀνοίξεις, θέρος, φθινόπωρον, χειμῶν.

Ὁ Διδάσκαλος: — Λαμπρά! Καὶ τώρα ποῖαν ὥραν ἔχομεν;

Ὁ Μαθητής: — Ἐνδεκα και ἔξοσι.

Ἐστάλη ὑπὸ Διμ. Β. Κό...

“ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ”

Ἀθήναι, 38 ὁδὸς Εὐρυπιδίου

τὴν 1ην Σεπτεμβρίου 1915.

ΠΡΩΤΗ Σεπτεμβρίου... Μήπως ἀλλάξατε σπίντι;.. Ὅσοι ἀλλάξατε, μὴν ξεχάσετε νὰ μοῦ στείλετε τήν νέαν σας διεύθυνσιν, μαζί με 25 λε-πτά διά τήν νέαν τακτικάν που θὰ σας τυπώσω. Ἄλλως τὸ φύλλον θὰ διευσθύνεται εἰς τὸ παλαιὸν σπίντι και θὰ χάνεται.

«Έν ἄλλῳ ζήτημα, τὸ ὁποῖον με ἀπασχολεῖ —μοῦ γράφε ὁ «Ἡώς τοῦ 1913.—εἶνε και τὸ εξῆς: Ποῖος εἶνε ὁ προσρισμός τῆς ζωῆς; Τι-ποτε ὀλιγοτέρον! νίεντε μένο, ὅπως λέγουν και οἱ Ἰταλοί... Μά φίλε μου, ἔδω ἔχουν γραφῇ ὀλι-κληροὶ βιβλιοθήκαι από τοὺς μεγαλητέρους φιλο-σόφους τοῦ κόσμου, χωρίς νὰ λυθῇ αὐτὸ τὸ πρό-βλημα, και ὅθ ἡμποροῦσα νὰ τὸ λύσω έγω εἰς ένα παράγραφον Ἀλληγογραφίας; Σὰ δύ-σκολο μοῦ φαίνεται!..

Τέλλε Ἄγρα, ἰδού, διαβιβάξω τὰς εὐχαρι-στίας σου πρὸς έκείνον που σοῦ προσέφερε τήν φιλοξενίαν του. Δέν λέγεται ὅμως καθαυτὸ «ἀρ-ρωστέια» αὐτῇ ποῦ έχεις... Εἰς τὰ τελευταία φυλ-λάδια τοῦ ἔτους, που πρόκειται νὰ τελειώσωσιν τὰ μυθιστορήματα, δέν θὰ μοῦ μείνῃ τόπος διά τί-ποτε ἄλλο εκτός τῆς Σελίδος. Ναί, ὁ στίχος τοῦ προχθηνιστοῦ σου ποιήματος εἶνε μεστότερος ἔτσι: Ξερά τὰ φύλλα ἡ μυρδαλιά ἔξω απ' τὰ τζά- [μια στρέφει.

Τὸ Α τῆς ἀμυγδαλιάς δέν χωρεῖ. (Ξερά τὰ φύλλα ἡ ἀμυγδαλιά...) Πρέπει νὰ γίνουν δύο αλληπαλλήλοι συνιζήσεις, που δέν τὰς σηκώνει τὸ αὐτί.

Τὸ Κυπριακὸν Πνεῦμα, μόλις ἐδιδόχασεν ὅτι φέτος, ἔνεκ τῶν ἀποκλεισμοῦ τοῦ πολέμου, ἐξ-μίσθων 10,000 δραχμάς, ἀμέσως έσπευσε νὰ μοῦ στείλῃ τήν συνδρομὴν του διά τὸ 1916. Καὶ ὅχι μόνον αὐτὸ, άλλα μοῦ ὑπόσγεται ὅτι θὰ μοῦ ἐκλήρῃ ἐντός ὀλίγου και τὴν συνδρομὴν τοῦ 1917. Νὰ τί φίλους ἔχω ἐγὼ!

Ἡ Ἐξοδος τοῦ Μεσολογγίου ἀπαντᾷ εἰς τήν Ροδοδάφνην, ότι οὗτε τήν ἐπείραξεν ἀφού τήν ἀγαπᾷ τόσο πολύ, ὅστε κομπλημένο τῆς ἔκα-μεν, ἀφού εἶπε μίαν ἀληθεῖαν πανθυμολογομένην,

δηλαδή ότι γράφει ὥραϊα. Μάλλον έκείνη τῆς ἔκαμε κομπλημένο, που τήν εἶπε ἔξυπνη και φι-λομαθῇ. — Καὶ έγω προλαμάνω τήν ἀπάντησιν τῆς Ροδοδάφνης και προσθέτω, ότι οὗτε αὐτὸ δέν εἶνε κομπλημένο, διότι πράγματι ή Ἐξο-δος τοῦ Μεσολογγίου εἶνε ἔξυπνη και φιλομαθής.

Τὰ εξῆς μοῦ γράφει ὁ Νικηφόρος Εὐζωνος: «Σοῦ εἶμα: ευχόμενον διά τήν τερπνὴν και διδα-κτικὴν ἐνασχόλησιν που μοῦ δίdes. Ὅλον τὸ κα-λοκαίρι, πρὶν γίνω συνδρομητής σου, δέν εἶχα τί νὰ κάμω και κατήντησα ένας ἀρχιτεμπλής και ὕπναρξ... πρὸς μεγάλην γκρίνια τῶν οἰκείων μου. Ἀλλ' ἀφούτον ενεγράχην εἰς σε, ἤλλαξαν οἱ ἥροι. Πότε σε διαβάζω, πότε λύω τὰς Ἀσκήσεις, πότε συνθέτω τοιαύτας, πότε σοῦ γράφω ἐπιστο-λήν. Φαντάσου, ότι οὗτε τὸ μεσημέρι δέν ἀνα-παύομαι ὀλίγον...» Ἀς εἶνε, τὸ μεσημέρι, καμ-μίαν ὥραν, πρέπει νὰναπαύσαι. Μὴδέν ἄγαν!

Νὰ μοῦ γράφῃς, Ρωβύρος, και νὰ μὴ σε μέλῃ. Ποτὲ δέν θὰ σοῦ πῶ «αὐτὰ εἶνε λόγια» τοῦ ἀέρος, ή ἀγάπη φαίνεται μόνον από τὰ ἔργα. Τότε λοι-πὸν πρέπει νὰ καταργήσῃς και τήν ἀλληλογραφίαν. Διότι και τί ἄλλο μοῦ γράφουν οἱ φίλοι μου παρὰ διά τήν ἀγάπην που μοῦ ἔχουν; Ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον τὸ θέμα εἶνε αὐτό.

Νὰ και τὸ Μαραμένο Γιοδί που ἔκαμε νὰ μοῦ γράφῃ τρεῖς μῆνες: και ξέρετε γιατί; ἡταν θυμωμένο μαζί μου, ἐπειδὴ δέν ἐδημοσιεύῃ κα-νὲν από τὰ ἐγκριθέντα κομμάτια του! Καὶ τί τοῦ πειχίω έγω, αν δέν τὸν ευνοῇ ὁ κλήρος;...Θὰ πῶ εἰς τὸν Τέλλον Ἄγραν, ότι ένας από έκεί-νους που τὸν ἀγαποῦν πολὺ και ἐπιθυμοῦν νὰ τὸν γνωρίσουν, εἶμαι και σύ.

Πολὺ μ' εὐχαρίστησε ἡ φωτογραφία σου Ἐβελίνα. Ἡ ἰδέα σου ὥραϊα και εὐχέτης: νὰ κά-μῃς εἰς τὸ ἰσόγειον τοῦ σπιτιοῦ σου ένα σχολεῖον διά τὰ πτωχὰ παιδιὰ τῶν προσφύγων και νὰ δι-δάσῃς μετὰ δέλφινά σου Ἑλληνικά, ἀρχαίαι, γυμναστικήν, ἱστογραφίαν κτλ. Ἀλλὰ δέν μοῦ λέ-γεις: τί θὰ γίνῃ αὐτὸ τὸ σχολεῖον τὸν χειμῶνα, που θάχετε τὸ δικό σας; Ὡς εἶνε μόνον ὁ δὲ τὰς τελευταίας ήμέρας τοῦ καλοκαιριοῦ; Δι' αὐτὸ ἴσως ὁ μπαμπὰς σας τὸ εὕρῃσαι περιττόν....

Ἀνθισμένη Ἀμυγδαλιά, δέν εἰμφορεῖ ένας ἄνθρωπος νὰ εὐρεθῇ από τήν ὀδυσσάν εἰς τὸ Πήλινον; Καὶ μακρύτερ' ἀκόμη. Μόνον από ὅω στο Φεγγάρι δέν μπορεῖ νὰ παρῇ.—Πάλλιν παρά-πονα ἐνάντιον τοῦ κλήρου; Ὡς σὰς πῶν ἀνι-κληρονομῶν. Τὰ κομμάτια σας λαμβάνονται τα-κτικά: ἄλλ' ὅσα δέν ἀναφέρονται εἰς τὰς Ἐγκρί-σεις, εἶνε από τὰ μικρά που δέν ἀναφέρω.

Ἀπό τοῦ Ἀρίονος, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμόν σου ἐδιδόχεα. Χαίρω πολὺ που παρακινήθεισα από τήν ἀγαπῆν σου θεῖαν, ἡζώθης νὰ πραγματο-ποιήσῃς τὰς σκέψεις σου. Νὰ μοῦ γράφῃς συχνὰ και νὰ λαμβάνῃς μέρος εἰς ὅλους τοὺς Διαγωνι-σμούς. Ἡ καλὴ σου θεῖα, παλαιὰ μου φίλη, θὰ σε ὀδηγῇ.

Ἡ Νουταλία, που ἄργησε νὰ λάβῃ τὸ φύλ-λον μου, ποῦ γράφει: «Με τὸ ἀνυπομονήσιον ἐ-περιμένα νὰ μάθω εἰς τί νέας περιπετείας θὰ ἔ-πιφεν ὁ Ραούλ! Καὶ αἱ Ἀθηναῖκαί! Βπιστολαὶ πόσον μοῦ ἔλειπαν εἰς τὸ διάστημα αὐτό! Ἡ Κασ-σέτινα κινεῖ τήν περιέργειάν μου εἰς μέγαν βαλ-μόν. Τί ὥραϊον μυθιστόρημα! Ἀλλὰ τὴν σελίδα τῆς Ἀλληλογραφίας τήν διαβάζω πρώτῃ. Αἱ-σθάνομαι μεγάλην χαρὰν όταν βλέπω ἐκεῖ πόσον οἱ φίλοι σου σε ἀγαποῦν και τί καλά αἰσθήματα που ἔχουν. Ναί, ἀγαπητὴ μου, μοῦ φαίνεται ότι οὐ συνδρομητὴς τῆς Διαπλάσεως συζητᾷς μίαν μεγάλην οἰκογένειαν, τὴν ὁποίαν συ, ὡς μη-τέρα διευσθύνεις με στοργῇ.

Ἐνα Χιωτάκι, ἔλαθα ὑπὸ σημείωσιν νὰ περῶν και τὰ φύλλα τῶν ἀγαρστών εἰς τὸ Σε-σπύριον τοῦ Συλλόγου. Ἐξέτελεσα και τὰς ἑλ-λας σου παραγγελίας. Ἡ ἐπιστολή σου μοῦ ἡ-ρесе πολὺ. Δικαία ή παρατήρησίς σου, ότι ή ὑπε-ροχὴ τῶν ἀγοριῶν ή κοριτσιῶν πρέπει νὰ κριθῇ ὅχι από τὰ δημοσιεύματα, ἀλλ' από τὰ ἐγκριθέ-μενα τῆς Σελίδος, ἐπειδὴ εἰς τήν δημοσίευσιν παίζει ρόλον και ή τύχη.

Ὁραῖας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τήν

ἐξδομάδα και οἱ εξῆς: Ἐλευθέρα Χίος. Ἀσθη-ρὴς Δόξης, Σκιαβομένος Ἐλλήν, Ναυτάκι τῆς Ἴου και Θαλασσοπούλη τοῦ Στόλου. Τὸς ευχαριστῶ ὅλους, ἐξέτελεσα τὰς παραγγελίας, άλλα δέν ἔχω τόπον νὰ τοὺς ἀπαντήσω ἐκτενῶς.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: «Φθινόπωρον τοῦ Θαλασσο-πουλιοῦ τοῦ Στόλου. — Βάτραχος και βουζ» τοῦ Ἀτρουήτου Ἀεροπόρου. — «Τὸ ὕνερον τοῦ Γιαννίκα» τοῦ Ὀμηριοῦ Ἡώους. — «Τὸ τρα-γοῦδι τῶν Χελιδονίδων» τῆς Ἐλπιδοφόρου Κνα-ρολεύκου. — «Δίγες ὥρες με τὰμάξ» τῆς Φρά-ουλας. — Μεσάνυχτα» τῆς Φωφῆς τῆς Πατιόδος. — «Τὸ καθήκον» τοῦ Δοξασμένου Ἐλλητισμοῦ. — «Κυριακὴ σὺ χωρὶς» τοῦ Ἀστέρος τῆς Δό-ξης. — «Κοιμᾶται» τοῦ Σκιαβομένου Ἐλλη-νος. — «Κουδέντες» τῆς Ἀδδας. — «Στροφές» τοῦ Ρωβύρου. — «Ἀέρος» τῆς Ἐνδόξου Γαλλίας. — «Ἀγῶνες» τοῦ Κάστρου τῶν Καλαμῶν. — «Ἰππασκόδια» τοῦ Μέλλοντος Ναυάρχου. — «Σπετέρους» τοῦ Κόμματος τοῦ Βοσπόρου. — «Ἡ ὥριμνσις» τοῦ Ἐνα Χιωτάκι. — «Στὸ θάνατο ἐνός σκύλου» τοῦ Ἡώους τοῦ 1913. — «Χρυσάνθεμα» τοῦ Τέλλον Ἄγρα. — Μικρὰ διά-φορα, ἱστορικά ἀνέκδοτα κτλ. διαφόρων.

Ἀπορρίπτονται: «Μὴ κρίνεται ἐκ τῆς ὕψους» (σχολαστικὴ γλώσσα). — «Καλοκαίριον γεροντότα», («Ἡ ἀναρχία» τῶν χελιδόνων) (ἔπεργα). — «Ὁ Ρήγας και ὁ τραγουδιστής» (τί εἶνε αὐτό; ἀντι-γραφῇ; δέν μπορεῖ νὰ εἶνε δικό σου). — «Χρό-νια εὐτυχισμένα», «Ὁραία νύκτα», «Ὁ Μπα-μπὰς» (κοινὰ και ἀτελῇ.)

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ή ἀνανοθεῖται, αν δέν συνοδεύεται ὑπὸ του δικαιώματος φρ. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ή ἀνανοθεύμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1915.

περὶ τοῦ ἀδελφοῦ της ἔγραψεν ὅτι ἔστειλε τετράδιον καὶ δὲν ἔλαβεν ἀκόμη.) "Ενδοξον Γαίλιαν (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ἔσπαθόν μου φρίνεται ὅτι εἰς τὸ τετράδιον δὲν εἶχε σημειώσῃ τὸ ψευδώνυμόν της) εἰς τοιαύτην περίπτωσιν βάζω τὸ ὄνομα **Ναυτάκι τῶν Σπετσῶν** (ὥραϊον τὸ κατόρθωμα τοῦ φίλου μας! ὅσον διὰ τὸ ἄλλο ποῦ μοῦ γράφεις, δὲν πιστεύω ὅτι ἡ μητέρα σου ἐπῆρεν ἀπὸ ἐμὲ αὐτὸ τὸ ἰδιώμα· ὅλ' τὸ εἶχε φυσικόν...) **Ναυτάκι τῆς Δήμου** (δὲν ἐνθυμούμαι πλέον.) **Ρομφιολοῦ** (ὅλ' σου τὰ στεῖλῃ) **Φωνὴ τῆς Πατοῖδος** (ὥραϊα ἰδέα· ὅλ' τὸ γράψω σὲ προσεχές) **Θέμον Βανιώτην** (μὲ μεγάλην μου εὐχαρίστησιν ἐδίδαξας καὶ τὸ γράμμα σου καὶ τὰ δημοσιεύματά σου· ὥραϊστα!) **Ὀύριον** "Ανεμον (χαίρω ποῦ ἔγινες καλὰ μὴ ἐξανάμνη; κατὰχρησιν λουτρῶν) **Κῦμα τοῦ Θεοματῆ** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) **Πληρωμένον** "Ηπειρώτην (στεῖλὲ τὸ νῦν τὸ ἰδίον, δὲν χάνεις τίποτε) **Πολύμητιν** "Οδυσεῖα, **Αἰσώριον** "Αεροπόρον κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 1ην Σεπτεμβρίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 1520 Διαγωνισμοῦ Δύσεων Ἀγούστου - Νοεμβρίου.

Αἱ λύσεις γίνονται δεκταὶ μέχρι τῆς 2ῆς Ὀκτωβρίου. Ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ.

495. Λεξιγράφος

Θεῶ, Μοῦσα κ' ἕνα γράμμα
Ποῦ συρρίζει, ἐν τῷ ἄμα
Αὐτοκράτορα κλεινόν
Κάμουν τῶν Βυζαντινών.

"Εστάλη ὑπὸ τῆς Πεταχτῆς Νεοαἰδούλας.

496. Συλλαβόγραφος

Δυὸ σύμφωνα μόνον
Με νῆσον ἐνώνω,
Καὶ ὅν, ποῦ με ἀνθρωπὸν
Ὅμοιάζει, δηλώνω.

"Εστάλη ὑπὸ τοῦ Ὀυρίου "Ανέμου.

497. Μεταγραμματισμός.

Βγάλε κάπα, βγάλε μί,
Καὶ ὅλ' εἰς τὴν στιγμῇ,
Ἀπὸ κράτος στήν Ἀσίαν,
Ἐν δένδρῳ μὲ ἀξίει.

"Εστάλη ὑπὸ τῆς "Ωραίας Γαλατείας.

498. Δίξυγον.

Νάντικαχσταθῶν οἱ ἀ-
στερισκοὶ διὰ γραμμα-
τικῶν οὕτως, ὥστε νάνχι-
νῶσινται : ὀρίζοντις
ἀνω, βασιλεὺς τῆς Μα-
κεδονίας· κάτω ἀθηναῖος
συγγραφεὺς καὶ στρατη-
γός· καθεῖς δέ, κατὰ
σειρὰν ἐξ ἀριστερῶν : Κράτος τῆς Εὐρώπης,
ἀριθμητικὸν ἀφηρημένον, ἀστερισμὸς καὶ ὄρος
νῆσου ἑλληνικῆς ἢ πόλεως.

"Εστάλη ἀπὸ τοῦ Ναυτάκι τῆς Δήμου.

499. Συλλαβικός Ρόμβος

* = Φωνήεν.
* _ * = Βαθμὸς.
* _ * _ * = "Ηρώς Μεσσηνίας.
* _ * _ * = Ποταμὸς τῆς Εὐρώπης.
* = Συλλαβή.

Κάθε ἀστερίσκος ἀντιπροσωπεύει συλλαβήν. Καὶ καθεῖς τὰ ἴδια.

"Εστάλη ὑπὸ τοῦ Ρεύματος τοῦ "Ελλησπόντου.

500. Ἀριθμητικὴ διὰ Λέξεων.

Κυρηνάιος φιλόσοφος· Συνώνυμον τῆς Δημο-
τιογραφίας· Ἀρχαῖος Θεός· (Δικαίωμα δα-
νείου—μικρὰ νῆσος)· "Αρβρον· (ἐπιθετον—νῆ-
σος)· Συνώνυμον τοῦ λαοῦ.

"Αθροισμα ὑπολοίπων : Βασιλεὺς τῆς Μεσ-
σηνίας.

"Εστάλη ὑπὸ τῆς Ναυτοπούλας.

501. Μαγικὴ Εἰκὼν ἄνευ εἰκόνας

—Αἰλή, Κόστα, Νίκο! τρέφετε γιατί θὰ σᾶς
φάη!

—Ποιός;

—Τὸν κορφοῦ κάνετε;

"Εστάλη ὑπὸ τῆς Αὐτονομίου "Ηπειρου.

502. Ἀκροστιχὶς μετὰ Ποικίλης Ἀκροστιχίδος.

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων
ἀποτελοῦν κατὰ σειράν κοινὸν σλαβικόν· τὸ δὲ
πρῶτον τῆς πρώτης, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ
τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς. βασιλέα τῆς
Λυδίας: 1. Βαλκανικὴ πρωτεύουσα. 2. Ποταμὸς
τῆς Ἑλλάδος. 3. Ἀρχαῖος Θεός. 4. Στρατηγὸς
Καρχηδόνας. 5. Κομμάτι ἀχρηστοῦ ἢ πολυῶν.
6. Πόλις τῆς ἀσιατικῆς τοῦρκίας. 7. Μέταλλον.

"Εστάλη ὑπὸ τῆς "Ελπιδοφόρου Κυανολεύκου.

503. Φωνηεντόλιπον.

μφο - ** - λμν; - τ - τ - λθσν.

"Εστάλη ὑπὸ τοῦ Δοξασμένου Λαβάρου.

504. Γρίφος.

πῦρ	πῦρ	εἰς	εἰς
πῦρ	πῦρ	1	θαθερ
πῦρ	πῦρ	εἰς	εἰς
πῦρ	πῦρ	εἰς	εἰς

"Εστάλη ὑπὸ Βασιλείου Γ. Πουλοπούλου.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 39 καὶ 31

364—365. 1. Τὸ τυφλόν. 2. "Ὅποιος πέ-
φτει ἀπὸ τοῦ τραπέζι, διότι πέφτει γρηγορώτερα.
—366. Εὐξείνος (εὐ, ξυνός;—) 367. Ποῦς, οὐς.
—368. Σέρβια - Σερβία.

369. Σ Δ Λ 370. Καλαμάρι
Ι Ο Σ (ΚΑΛΑ, ΜΑΡΙ-
Κ Υ Σ κα...)—371. ΧΡΟ-
Α Κ Ρ Ι Τ Α Σ ΝΟΥ ΦΕΙΔΟΥ
Φ Ν Ν (Χειμῶν, Ρωμαῖος.
Μ Α Ο "Ὅρος, Νύξ, Ὀλό-
Λ Σ Σ κληρος, "Υψηλός,

Φίλος, Ἐκτός, Ἰσχνός, Δύσις, Ὀπίσω, Ὑπνος.)—
372. Αἱ δευτέραι σκέψεις σωφώτεραι.—373.
Στέλλετε τὴν συνδρομὴν σας διὰ ταχυδρομικῆς
ἐπιταγῆς (Στ' ἔλ' ἔτ'—ἔτ'—ν συν—δρόμοι—ν σ
ἄς διὰ τὰ χί—δρόμοι—κίς ἐπὶ τὰ—Γῆς.)

374. Εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἐνδέκατον.—375. ("Α-
χυροῦται ὡς δημοσιευθὲν λανθασμένον.)—376.
Ὁδύσις - ὁ ἴδιος—377. Κάρ - κρά.

377. (δὲς) ΠΑΔΟΣ. 378—382. Διὰ τοῦ
ΛΙΑΣ Ν: Γέλων, δώρον,
ΔΑΣ ἴον, νῆμα, πόνος.—
ΟΣ 383. ΑΓΓΕΡΙΝΟΣ
Σ (ναινα, γεράνης, Εὐ-
γενία, Ρίγχι, Ἰούλιος, νέος, ὕαχρος, Ὑδρος.)—
384. ΧΕΛΙΔΩΝ - ΜΙΑΑΝΟΝ (ΧαΜελιδίων,
Ἑλκίων, Αἰάλη, Ἰοάχη, ΔαΝτα, Ὠΐος, Νί-
Νος.)—385. Οὐκ ἔλ' με καθεῖθεν τὸ τοῦ Μι-
τιάδου τρῶπαλον.—386. Ὑπόμεινε τὰ τῆς τύ-
χης (ὑπὸ μ' ἐν ε τὰ - τ εἰς τί - χ' εἰς.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΙΕ—40]
Ανταλλάσσω πανταχόθεν κατὰ ποστάλ, ἀπαντῶν
Ἀταχέως. Διεύθυνσις: κ. Σπύρον Α. Μάμον,
Poste-restante, Ἀθήναι.

[ΙΕ—41]
Νέα διεύθυνσις τοῦ Συλλόγου «ΠΑΤΡΙΣ»! Δη-
μήτριον Λαζαρίδην (Νικηφόρον Εὐζώνον),
Λεωφόρος Χαριλάου Τρικοῦπης 12, Πειραιᾶ.

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

ὅσον αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλάδιον,
ἐλήφθησαν ἀπὸ 26 Αὐγ.—1 Σεπτ.

ΑΘΗΝΑΙ: Εἰρήνη Χαλικοπούλου, Κωνστ.
Παυλόγλου, Μαρία Ν. Ραμνιτῆ, Ἀγνη. Ἀδ.
Βραχιδίτης, Γεωργία Α. Βραχιδίτης, Ἰφ. Ν. Κο-
κίδης, Α. Ν. Ἀρακατός, Κ. Θ. Παπαθεοφίλου,
Παν. Ὀρρος, Ἰω. Πελεκάνος, Π. Καραλίβανος,
Ματωμένο Ἡλιοβασιλεῖα, Παν. Α. Σχίζας, Ἰω.
Α. Μάκου, Γ. Κ. Σουρραπᾶς, Βασ. Κλήρης, Ρω-
βύρος, Παν. Κατσούλης, Βικτωρία Γ. Γαϊτάνου,
Ἐμ. Θ. Κασσαβέτης, Εὐφροσύνη Γαϊτάνου, Κα-
τίνα Γ. Μπαρκοῦρη, Α. Χ. Σφινάροφ, Πόθος τοῦ
Κωνσταντίνου, Ἀντίστα Θ. Παπαθεοφίλου, Κ. Θ.
Γιομινώφ, Ἀγνη. Κ. Καζάκης, Γρ. Ν. Κωνσταν-
τινίδης, Χρυσούλα Θ. Στασινοπούλου, Κ. Π.
Μαράδης, Ν. Γούλλος.

ΑΝΑΡΟΥ: Μ. Ε. Δελαγαματίνας.
ΑΡΓΟΥ: Αθ. Α. Μαργαρίτης.
ΒΟΛΟΥ: Γ. Γ. Ἠλίας, Γ. Αμπερόπουλος.
ΔΙΜΗΝΙΟΥ: Σπ. Σ. Κούλιας.
ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Θεοφ. Α. Ξανθός.
ΙΣΤΙΑΙΑΣ: Παν. Σ. Καραντζής.
ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Γ. Βαρθολομαῖος, Γ. Δήμιος.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Σοφὸς τοῦ Μέλлонτος, Μαρία Κ.
Καμινάδης, Μαρία Κροατίε.
ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ: Α. Α. Καραουλάνης, Ἀγγελική
Π. Ἰακωβάτου, Γεω. Γ. Λυβεράτος, Νικ. Α. Καλὸς
ΠΑΛΑΙΟΥ ΦΑΛΗΡΟΥ: Ἐδνικὸν "Ὀνειρον
Στάθης Σπ. Δάσος, Αἰτσα Σπ. Δάσου, Σοφία
Σπ. Δάσου, Λέλα Μόσχου.

ΠΑΤΡΩΝ: Σπ. Α. Μάμιος, Κούλης Ἀναστα-
σόπουλος, Μίμης Ἀναστασόπουλος, Π. Σ. Καρά-
μαλης, Γιάγκος Π. Νικολόπουλος, Διαβολάκι τῶν
Ἀθηνῶν.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Ἀχιλ. Ἰω. Λεωντακιανός, Δημ.
Π. Μαστρογιάννης, Δημ. Σ. Ἀβδελόπουλος, Ναπ.
Ἡλιάδης, Ἰω. Μιχαλάκης.

ΣΑΛΑΜΙΝΟΣ: Μηνᾶς Γαληνός, Εὐάγ. Ι. Πα-
πανικολάου.

ΣΠΑΡΤΗΣ: Γεωρ. Χρ. Λεώπουλος.

ΣΠΕΤΕΣ: Ἐλευθ. Ν. Γεωργακόπουλος.

ΣΥΡΟΥ: Ἀγγελ. Σ. Σιδερεῖ, Βιολ. Ἀλαμάνου.

ΤΗΝΟΥ: Νίκος Παπαφράγκος.

ΤΡΙΚΑΛΩΝ: Θησεύς.

ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Δημ. Α. Μεταξάς, Ἰνδαλμα τῆς

Τριπόλεως, Μελαχρινὸν Διαβολάκι, Βαλανηδο-
φίλος Ἀράς, Μελαχρινὸν Ἀγγελοῦδαν, Ἀκα-
τανίκτης Ἑλλάδιστονος.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

"Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ δνόματα ἐτέθησαν εἰς
τὴν κληρονομία καὶ ἐκλήρωθησαν οἱ ἑξῆς τοῖς:
ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΟΡΡΟΣ ἐν Ἀθήναις, ΜΑΡΙΚΑ
ΚΡΟΑΖΙΕ ἐν Κροατία, ΑΓΓΕΛΙΚΗ Π. ΙΑΚΩ-
ΒΑΤΟΥ ἐν Κεφαλληνία οἱ ὅποιοι ἐνεγράφησαν
διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1 Ὀκτωβρίου.

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

Τόμοι 9 (οἱ ἐξῆς: 5, 7, 15, 17,
18, 19, 20, 21, 23) πρὸς φρ. 1
ἑκάστος καὶ ταχυδρομικῶς φρ. 1.10, διὰ
τὸ Ἐσπαστικόν καὶ Ι.Β.) διὰ τὸ Ἐξω-
τερικόν.

Τόμοι 10 οἱ ἐξῆς: 1, 4, 8, 9,
11, 12, 14, 16, 22, 24) πρὸς φρ.
2, 50 ἑκάστος.

(Οἱ Τόμοι τῆς Α' Περιοδοῦ 2ος,
3ος, 6ος, 10ος, 13ος ἐξηγληθῆσαν.)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1894-1914)

Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895,
1896, 1897, 1898, ὧν ἑκάστος τιμᾶ-
ται: Ἀδελτος φρ. 3—Χρυσὸς φρ. 6.
Διὰ τὰς ἐπαρχ. ἄδελτος 3, 50, χρυσὸς 6, 50
διὰ τὸ ἑξωτερικόν φρ. 4.— 7.—

Τόμοι 6: τῶν ἐτῶν 1899, 1900,
1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὧν
ἑκάστος τιμᾶται ἐλεύθερος ταχ. τελῶν:
Ἀδελτος φρ. 7—Χρυσὸς φρ. 10.

Τόμοι 9: τῶν ἐτῶν 1906 ἕως 1914,
ὧν ἑκάστος τιμᾶται:

Ἀδελτος φρ. 8—Χρυσὸς φρ. 10.